

Experiment

Experiment

Ed Blei

Met het idee voor dit verhaal loop ik al rond sinds 1996, het enige probleem was om dit op een kladje geschreven idee om te zetten in een verhaal. Het is geen dik, maar ik hoop wel een aardig boekje geworden.

Schrijver: Ed Blei

Coverontwerp: Ed Blei

ISBN: 9789402133301

© Ed Blei

1 Ochtend

Langzaam drong het tot Frank Voerman door dat het irritante geluid dat zijn trommelvliezen pijnigde afkomstig was van de wekker.

Zijn hand zocht en vond de knop en het geluid verstomde.

Hij draaide langzaam een kwartslag op zijn rug zodat zijn onderbenen buiten het bed staken en rustig zette hij zijn voeten op de grond.

Frank gooide het dekbed van zich af, stapte uit het comfortabele bed en rekte zich uit.

Nog half dromend slofte hij naar de badkamer.

Zodra hij het deur van de badkamer opendeed verdwenen de laatste flarden herinneringen aan een verwarrende droom.

Het enige dat overbleef was een gevoel van doelloos rondlopen in een ver verleden.

In de spiegel zag Frank een man met diep liggende bruine ogen in een bleek gezicht.

Zijn haar was al aardig uitgedund, maar niet helemaal grijs. Hij vond dat hij er nog redelijk uitzag voor iemand van 55 jaar.

Hij had al vanaf zijn twintigste vele pogingen gedaan om zijn buikje kwijt te raken, maar helaas was dat altijd zonder succes gebleven.

Na een warme douche kleepte hij zich aan en liep naar de keuken.

Frank gaf een klap op de knop van het koffiezetapparaat en liep naar de huiskamer van zijn drie- kamerappartement.

Daar aangekomen nam hij de afstandsbediening van de bank en richtte deze op de home-cinema set in de hoek van de kamer.

Frank klikte op voorkeuzenummer 5, waaronder hij zijn favoriete nostalgische radiozender muziek had geprogrammeerd.

De kamer vulde zich met een oud nummer van Marco Borsato.

Frank kon niet op de titel komen, maar wist zeker dat het uit 2004 stamde omdat in dat jaar zijn vriendin Anneke, op het moment dat

dit nummer uit de radio schalde, de deur achter zich dicht smeed en daarna nooit meer was teruggekomen.

Zij had altijd grote moeite gehad met het geregelde leven van Frank. Soms bleef ze hele nachten weg en wilde hem dan niet zeggen waar ze was geweest en wat ze had gedaan.

Frank had daar veel moeite mee, maar hij dacht dat hij er aan zou kunnen wennen.

Dat lukte natuurlijk niet en na veel ruzies over Annekes gedrag had zij de knoop doorgehakt, haar spullen bij elkaar gezocht en was ze voorgoed uit zijn leven verdwenen.

Na Anneke had hij niemand ontmoet met wie het goed genoeg klikte om een vaste relatie mee op te bouwen.

Langzaam is hij gewend geraakt aan het vrijgezellenbestaan.

Hij liep rustig terug naar de keuken en schonk zijn mok vol met koffie, zocht een doekje om de gemorste koffie weg te vegen en haalde een bordje en bestek uit de vaatwasser.

Frank had de gewoonte alles in de vaatwasser te laten staan als deze gedraaid had.

De vuile vaat bewaarde hij op het aanrecht en in de gootsteen.

Een simpel ontbijt, bestaande uit 2 boterhammen met kaas, en nog twee mokken zwarte koffie haalden de restanten van de slaap bij hem weg en in een opperbeste stemming wandelde hij naar beneden om het dagblad uit de brievenbus te halen.

Met de krant in de hand liep hij terug naar zijn appartement met de schaaars, maar luxe ingerichte zitkamer.

Met een druk op de afstandsbediening werden de ramen doorzichtig. Vanuit de huiskamer keek hij uit over het park.

De bomen waren nog kaal maar in de zomer was het een oase van verschillende nuances groen.

Ondanks het commentaar dat hij altijd kreeg las Frank nog steeds een papieren versie van het plaatselijk dagblad.

Hij moest zich hiervoor geregeld verdedigen tegenover zijn vrienden en kennissen die allemaal het nieuws via internet tot zich namen.

De meeste mensen vonden een abonnement op een dagblad veel te duur geworden.

Frank las de krant van dinsdag 24 maart 2020.

Hij keek op de klok aan de muur en zag dat hij nog een uur tijd had voordat hij in de tram richting universiteit moest zitten.

Frank dacht aan het onderzoek waar hij 2 maanden geleden mee was begonnen.

Na 25 jaar had hij het eindelijk aangedurfd het idee van zijn vroegere collega Edwin Winkel uit de mottenballen te halen.

Edwin had een gewaagde theorie die hem uiteindelijk noodlottig geworden was en Frank had nu eindelijk de tijd en de moed uit te zoeken waar het toen was misgegaan.

Dat er destijds niets op papier gevonden was maakte het erg moeilijk te achterhalen wat Edwin in zijn garage in elkaar gezet had.

Het maakte het er niet makkelijker op dat er brand uitgebroken was na het ongeval, met het gevolg dat alles wat Edwin genoteerd had verloren was gegaan.

Nu, na 2 maanden speuren, was hij nog niet veel opgeschoten. Er stonden twee oude EEG-apparaten klaar om omgebouwd te worden, maar hoe dat gedaan moest worden had hij nog niet ontdekt. Frank probeerde zich al die tijd voor de geest te halen wat Edwin verteld had over zijn vinding.

Met dit alles in zijn gedachten dwaalden Franks ogen naar het raam. Buiten viel een miezerig voorjaarsbuitje dat de straten langzaam nat maakte en de nog winterse bomen gaven het park waarop hij uitkeek een troosteloos aanzicht.

Rustig gingen de ogen van Frank over de voorkant van de krant. Nadat hij het nieuws op de voorpagina tot zich had genomen was nu de post aan de beurt.

Deze gewoonte, voorpagina, post en daarna de rest van de krant, was er jaren geleden ingeslopen en Frank week daar nooit van af.

Hij pakte zijn notebook en opende de mail.

Alle berichten van de universiteit las hij snel door.

Daarna ging hij verder met de persoonlijke mail.

De laatste tijd was dat zo weinig dat hij er in 5 minuten doorheen was.

Frank klapte zijn notebook dicht en pakte de krant op om de resterende pagina's door te kijken.

Plotseling werd het al bleke gezicht van Frank nog bleker en begon hij over zijn hele lichaam te trillen.

Totaal overstuur gooide hij de krant op de bank, rende naar de gang en greep zijn jas die hij, terwijl hij naar buiten stormde, aantrok.

Hij had nog net de tegenwoordigheid van geest om te controleren of hij zijn sleutels bij zich had voordat hij de voordeur van zijn appartement achter zich dichtsmeet.

Met twee treden tegelijk rende hij de trap van de flat af en wist op straat nog net een voorbij rijdende auto te ontwijken.

Frank sloeg twee maal rechts af en kwam aan de achterkant van de flat bij de ingang van het park.

Hij bleef rennen tot hij bij een bankje aan de andere kant van het park aangekomen was.

Verward stond hij om zich heen te kijken zonder iets te zien.

De motregen voelde hij niet.

Hij ging op de kletsnatte bank zitten en staarde voor zich uit.

Het vocht trok langzaam in zijn kleding, maar daar had Frank op dat moment geen erg in.

Hij staarde met lege ogen voor zich uit.

De wereld om hem heen bestond op dat moment niet meer.

Frank was in gedachten 25 jaar teruggegaan.

Glashelder stond het voorjaar van 1995 hem weer voor de geest.